

בַּעֲקָב בְּתוֹב בְּשָׁעָה שְׁרֵצָה לְנִצְחָה עַמּוֹ, מָה בְּתוֹב? (חושעים) וּרְיב לְהָ)
עם יהוקה ולפקוד על יעקב. מהו
הריב? בפתחות, בבטן יעקב את
אחיו. על דבר זה באח תוכחה,
וכל אוקטם ריבות. וכי לא דבר
גדול הוא, בבטן יעקב את אחיו
וגו? זה אינו דבר קטן מה שעשה
בטן. וכי רמאות עשה בבטן?
בן, ודאי.

ס"א

(הריני נאמר) אבל שבסכל דחיה יעקב
את עשו אחיו, כדי שליא יהיה לו
חלק כלל. עשו לא התרעם אלא
מאחר שהם שנים, שבתוב (ראשית
כ) וייעבני זה פעמים. פעמים
יהיה צרייך (לעתם), מה זה "זה"?
אללא אחדר שהקשיש לשנים, אחדר
שיצא לשנים, ומהו? ברכתי.
שהתהפקו האותיות ונגניה
ברכתי. זה פעמים - אחדר שהקשיש
לשנים.

ולא ידע עשו מה שעשה לו
בטן, אבל השם המפנה שלו
יהיה יודע, והקדוש ברוך הוא
רגש את השמים ויחיליהם לקול
הזה, שהרי ברכה ובכורה לא
תבע המפנה שלו, ולא אמר.
שהרי ברכה היה לו לתבע ולא
תבע. אחיו הרי ודאי ששבע,
שפחות (ישעה נה) וэмברשות לא
תמעלים, ולא רצה יעקב למת לו
לאכל, עד שגטלו מפנו את
בכורתו.

אווז בכורה נטול ממנה? הרכורה
של מעלה ולמטה. בכרה חסר ר'.
או הוא יעקב את אחיו. וראי
שעשה אותו יעקב ווירק אותו
לאחר. איך אחור? שהקדומים
אותו, שיצא בראשונה לעולם
הזה. אמר יעקב לעשו, תל אפה את העולם הזה בתחליה, ואני אחרך.
בא וראה מה בפתח, ואחרי בן יצא אחיו וידר אחות בעקב עשו. וכי סלקא דעתך
על דעתך שהיה אווז את ידו ברגלו? לא כן. אלא ידו אחות במי שהיא היה יעקב. ומהו?

בַּעֲקָב בְּתִיב, בְּשֻׁעַתָּא דְּבָעָא לְנַצְחָא בְּהִדְיָה,
מָה בְּתִיב, (חושע יב) וּרְיב לְיִי עם יהוקה
וּלְפִקוּד על יעקב. מָה רִיב אִיהו, כִּמְהָ דְּכַתִּיב,
(חושע יב) בְּבֶטֶן עַקְבָּא אֶת אֶחָיו. עַל הָאֵי מַלְהָ אֶתְא
תּוֹכָחָה, וְכָל אִינּוֹן רִיבוֹת. וְכִי לְאוֹ מַלְהָ
רְבִרְבָּא אִיהו, בְּבֶטֶן עַקְבָּא אֶת אֶחָיו וְגוֹ. הָאֵי
לְאוֹ מַלְהָ זַעֲקָרָא אִיהו, מַאי דְּעַבִּיד בְּבֶטֶן. וְכִי
עוֹקָבָא עַבִּיד בְּבֶטֶן, אֵין וְדָאי.

ס"א

(ס"א וזה אחים) אבל בכלא, דחיה יעקב לעשו אחוי, בגין
דלא יהא ליה חולקא כלל. עשו לא התרעם אלא
מחדר דאיינון תרין, דכתייב, (ראשית כ) וייעבני זה פעמים.
פעמים מיבעי ליה, מאי זה. אלא, חד דאקייש לתרין. חד
דנקפ לתרין. ומאי ניהו. בכרותי אתחפכו אתחווון, והוה
ברכתי. זה פעמים: חד, דאקייש לתרין.

ולא ידע עשו מה דעביד ליה בבטן, אבל רב ממנא דיליה
ידע הוה, וקורשא בריך הוא ארגיש שמיא
וחיליליוו לקלא דא, דהא ברכה ויכורה לא תעמע ממנא
דיליה, ולא אמר. דהא ברכה הוה ליה למתקען, ולא
תבע. אחותה היא תפע ודאי, דכתייב, (ישעה נה) ומבשרך לא
תתעלם ולא בְּעָא יעקב למייב ליה למיכל, עד דנטל
מניה בוכרתא דיליה.

מַאי בְּכֹרָה נְטָל מִנְיָה, הַבְּכֹרָה דְּלַעֲלִיא וְמִתְּא. בְּכֹרָה
חֲסָר ו'. פְּדִין עַקְבָּא אֶת אֶחָיו, ודאי דעביד ליה
עוֹקָבָא, וארמי ליה לאחורה. מאי אחורה. אקדים ליה,
דיפוק בקדמיתה להאי עלמא. אמר יעקב לעשו, טול
אתה הא עלמא בקדמיתה, ואנא לבתר.

הָא חַזִּי, מָה בְּתִיב, (בראשית כה) וְאֶחָרִי בֵּן יֵצֵא אֶחָיו וַיַּדַּו
אֲחֹזֶת בַּעֲקָב עָשָׂו. מַאי בַּעֲקָב עָשָׂו. וְכִי סְלָקָא דְּעַתָּךְ

הזה. אמר יעקב לעשו, טל אפה את העולם הזה בתחליה, ואני אחרך.
בא וראה מה בפתח, ואחרי בן יצא אחיו וידר אחות בעקב עשו. וכי יצללה
על דעתך שהיה אווז את ידו ברגלו? לא כן. אלא ידו אחות במי שהיא יעקב. ומהו?